

givet et skriftligt samtykke, eller det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives. I særlige tilfælde kan der dog videregives oplysninger uden samtykke, f.eks. til statistik eller forskning, eller når videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundet hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningerne angår.

Fremsætter en registreret person begæring om at blive gjort bekendt med de oplysninger, der er registreret om vedkommende, skal der snarest muligt gives den registrerede meddelelse herom. Bestemmelsen gælder ikke, hvis den registreredes interesser i at få kendskab til oplysningerne findes at burde vige for afgørende hensyn til offentlige eller private interesser, herunder hensynet til den pågældende selv.

I øvrigt er forholdet mellem borgeren og sundhedspersonen grundlæggende kendetegnet ved borgerens selvbestemmelsesret. Heraf følger, at borgeren ikke er forpligtet til at afgive oplysninger til sundhedspersonen, medmindre dette måtte være hjemlet i særlige lovbestemmelser.

Sundhedspersonen bør efter de almindelige principper om information og samtykke give borgeren de oplysninger, som er en forudsætning for borgerens mulighed for at kunne udøve sin ret til selvbestemmelse, herunder eventuelt oplysninger om, at borgeren ikke er forpligtet til at afgive oplysninger.

Spm. nr. S 1785

Til arbejdsministeren (22/3 96) af:

Bertel Haarder (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke lande der nedstemte Danmark i spørgsmålet om 12-årige børns ret til at gå med aviser?«

Begrundelse

I anledning af Børnerådets kritik af EU-forbudet mod 12-åriges avisudbringning har ministeren hævdet, at ministeren skam forsøgte at få sænket aldersgrænsen.

Når det ikke lykkedes, må det jo skyldes, at en lang række af ministerens ministerkolleger

stemte for 13-års-grænsen, mens ministeren selv stemte imod.

Spørgeren agter i Europa-Parlamentet at finde frem til de skyldige partier, således at ansvaret kan blive placeret. I den danske debat er det altid »EU's skyld«, men sandheden er jo, at det er en række partiers skyld, herunder især de socialdemokratiske, når det gælder bureaukratisering af arbejdsmarkedet.

Når der er noget i EU, der skaber irritation, må de skyldige, der dannede flertallet, drages frem i lyset og stilles til ansvar. I dette tilfælde kan det også kaste lys over, om den danske minister gik imod direktivet, eller om ministeren accepterede det som led i et kompromis og derved indgik i flertallet. I så fald er ministeren jo medskyldig.

Svar (10/4 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Under behandlingen af direktivet om beskyttelse af unge på arbejdspladsen blev det drøftet, hvordan reguleringen for de 10-14-årige skulle være.

Det daværende Markedsudvalg accepterede den 8. oktober 1993 via sit mandat til mig den generelle aldersgrænse på 15 år. Men samtidig skulle jeg arbejde for en lavere aldersgrænse på 13 år, for så vidt angik adgangen til at udføre lettere arbejde. Dette blev også resultatet i det endelige direktiv.

Markedsudvalget blev den 18. november 1993 orienteret om, at det var lykkedes at opnå enighed i Rådet om en aldersgrænse på 13 år, og at det ikke efter direktivets vedtagelse ville være muligt for de 10-12-årige børn at have erhvervsmæssigt arbejde.

Når man netop valgte at lade grænsen gå ved de 13 år, skal det ses i sammenhæng med aldersgrænserne i ILO-konventionen om børnearbejde fra 1973.

Ved vedtagelsen af direktivet om beskyttelse af unge på arbejdspladsen den 22. juni 1994 var der ingen medlemslande som stemte imod.

Da jeg som dansk minister havde fået presset aldersgrænsen i det oprindelige direktivforslag, altså det forslag, som den tidligere konservative arbejdsminister Knud Erik Kirkegaard havde arbejdet ud fra, ned til 13 år, stemte jeg for direktivet.